

[Aksel Larsen.]

det ikke mere en mild og snigende inflation; det forekommer mig, at den er ved så småt at slå over i trav. Jeg tror ikke, der står nogen katastrofe og banker på døren, men jeg tror, det er på tide, at man tager reb i sejlene. Jeg mener også, at regeringen kunne have været lidt mere handlekraftig, og i det omfang, den mener at kunne løse problemerne ad skattevejen, kunne og burde den også nok være kommet med sine forslag noget før.

Det er nok muligt, at man ikke er så forfærdelig meget senere på den med udskrivningslovforslaget, end man plejer at være, men hvis man andre år har været omtrent lige så sent på den med udskrivningslovforslaget, har dette til gengæld de pågældende år stået alene — det gør det ikke i år. Jeg tror, det ville have været til gavn for befolkningen, til gavn for demokratiet — om man vil have det sådan — og formodentlig også til gavn for regeringspartierne, om regeringen var kommet med lovforslagene før kommunevalget, således at de var kommet til drøftelse i folketinget før valget; men jeg begriber meget vel, at her var en på grund af visse omstændigheder i regeringspartierne uovervindelig tidsfaktor, man måtte bøje sig for.

Nuvel, spørgsmålet er så: hvordan står statsfinanserne? Jeg er ikke så betænkelig ved, at statsbudgettet er kommet så højt op, som det er. Jeg opfatter det ikke — som det ærede medlem hr. Poul Møller synes at opfatte det — som noget af en katastrofe. Mig bekendt er der adskillige andre lande, hvis økonomi ikke kan betegnes som usund, der i hvert fald har lige så store forholdsmæssige skatteindkomster til staten eller lige så store statsbudgetter som den danske stat. Jeg er af den opfattelse, at man ikke kan begrænse statens indtægter. Ja, man kan naturligvis drømme om det ved at bortskære væsentlige dele af statens udgifter, men der er visse statsudgifter, som ikke kan bortskæres. Det er jo rigtigt, hvad der er sagt fra begge sider i salen, at disse statsudgifter antagelig vil stige betydeligt i de kommende år i stedet for at gå ned, og så må vi også indstille os på, at statskassen får de indtægter, den har brug for. Der kommer, som enhver ved, foruden ansøgninger om bevillinger til undervisningsformål

o. lign., som man her har talt om, en stadig jævn strøm til finansudvalget af ansøgninger om bevillinger til sociale formål, vedrørende børneforsorgen, vedrørende plejehjem o. lign., og disse ansøgninger demonstrerer med tilstrækkelig tydelighed, hvor langt tilbage vi faktisk er på visse områder af den sociale lovgivning. Her kan man ikke tænke på at give sig til at spare; man må skaffe de penge, der skal til.

Jeg tror ikke, at borgerne er modstandere af at betale skat. For dem drejer det sig imidlertid om at vide, at pengene bliver fornuftigt brugt. Her siger det ærede medlem hr. Poul Møller, at han har omtrent samme synspunkter; han vil godt være med til at bevilge penge til staten, i det omfang staten har brug for pengene, men han kræver, at man nedsætter forbruget på forskellige områder; så vidt jeg forstod, var der praktisk talt kun ét område, hvor han var villig til at give staten grønt lys for forøget forbrug, og det var militæret. Jeg tillader mig at mene, at det er et område, hvor staten uden skade kunne spare, efter min opfattelse kunne spare det hele. Vi har en forsvarsordning — man kan så mene, at den er god eller dårlig, men den er i hvert fald dyr — og der går dårligt nok et par måneder, uden at forsvarsministeren kommer til finansudvalget med anmodning om denne og hin bevilling. For øjeblikket forhandler man — hvis det er rigtigt at bruge det ord — de dertil egnede steder om, hvilket fabrikat maskingeværer man skal købe; man vil anskaffe 10 000 nye geværer. I forsvarsministeriet ligger der, hvis jeg er rigtigt orienteret, en plan for materielanskaffelser til forsvaret, hvorefter man vil indkøbe for 3 milliarder kr. i løbet af en kort årrække. Den slags er i hvert fald i betydelig grad udgiftsforøgende, og hvis man vil tale om, hvorvidt det offentlige er i stand til at nedsætte sit forbrug, vil jeg henstille, at man først og fremmest interesserer sig for det område, der hedder det militære forbrug.

Jeg kan ikke acceptere det synspunkt, at befolkningens forbrug i almindelighed er for stort. Vi har hørt fra forskellige talere, bl. a. fra det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at vi har haft produktionsstigning og velstandsstigning. Men når vi har haft produktionsstigning og velstandsstigning, er